

ecos

EL RETORN

Si un home de terra endins us preguntés: —Què cosa és el mar? —vosaltres podríeu, sense engany, respondre-li: —El mar és un gran dipòsit d'aigua salada ple de llugos, corals, sardines, llagostes i taurons i altres mil varietats de peixos i bèsties meravelloses. Li diríeu aquestes paraules i el bon terrassà tindria una idea molt falsa del que fos el mar. Mes si li diguessiu: —El mar és una immensitat — la idea per bé que no exacta, fóra molt més acostada a una impressió real.

Igualment, a Madrid, es poden definir les aspiracions de Catalunya amb arguments ètnics, lingüístics o jurídics. I els arguments, plens de raó, no diran el què és la realitat; la realitat podria ensenyar-se només mostrant als governants d'Espanya l'arribada de Macià ahir a Barcelona i altres pobles de Catalunya. Les aspiracions de la nostra terra—podríem dir-nos — no es poden expressar amb arguments; veieu-les, estan aquí; són una immensitat!

Perquè allí on hi ha un fervorós amor, els arguments, on queden? La gentada que ahir s'esclafava per veure arribar al President què sabia de motius històrics o de motius racials? Acudia a l'estació com l'home que corre a veure la seva estimada i al que tots els entrebanes que se li posen no fan més que estimular la seva passió.

Un dels arguments que s'esgrimien contra el nacionalisme és —diuen— el seu esperit reaccionari. Però, en el suposat que això fos veritat, que no ho és, jo crec que, per definició, no hi hauria res més reaccionari que qui gosés coartar la llibertat que, amb aquest gran crit, aquí es demanava.

Un crit que no és de revolta—senyors que ens diu reaccionaris! —sinó que el llança una multitud mirant-se a l'home que demana la llibertat amb els braços oberts. I amb tan noble gest que la seva sola presència anul·la, a força de corrents de simpatia, tots els núvols de mesquinesa que es volen aixecar damunt de nosaltres.

Ni els pobles, ni els individus poden aspirar a una vida plena i forta si no pinten al lluny de la seva trajectòria l'estrella brillant d'un ideal. Cap a aquest ideal tinguem

La qüestió del Banc de Reus

Necessitat d'associar-se els creditors

I

S'ha escrit molt poc sobre aquest assumpte el qual afecta d'una manera tan greu i directa a tota l'economia d'aquestes comarques, i el poc que s'ha escrit, ha estat, encara, d'una manera parcial, esporàdica, i sense cap interès d'enfocar l'assumpte per aquells viaranys mitjançant els quals es podria trobar la més factible i necessària solució.

No ens sorprèn, però, aquest silenci, car considerem que la importància de l'afer és tan grandiosa que ningú no vol carregar amb la responsabilitat d'ésser el causant de produir una catàstrofe, els estralls de la qual ningú no pot preveure, però sí que tenim la seguretat que foren calamitosos per tothom i principalment per l'economia de la ciutat de Reus.

Nosaltres creiem, però, que aquest perill s'allunyaria si en lloc de produir-se aquest silenci, es procurés divulgar entre els creditors la situació legal en que es troba el Banc i tots els seus deutors i creditors, la situació real de l'actiu i passiu i les diferents solucions, judicials i extrajudicials, que es poden donar a aquest afer, així com els perills que corren els interessos de tots si es segueixen certs procediments.

Com que nosaltres desconeixem la situació econòmica del Banc, no podem ocupar-nos-en, però sí que ens proposem exposar de la manera més sucinta i clara els camins més dreturats que avui hi ha a seguir, i els perills que es corren si tothom no actua de bona fe i amb mires exclusives al bé de la comarca.

Qualsevolga franc tirador pot ensorrar els treballs de molts homes, i és per això que nosaltres creiem que tots els creditors s'haurien de reunir a la vista fixa, encara que sigui inassequible, com el mariner que navega al Nord, mira l'estel Polar, tot sabent que mai no podrà atansar-lo. I fóra continuar la tradició de crims polítics el voler trencar la ruta a un poble que té en l'horitzó l'astre rutilant de la seva llibertat.

GESTUS

rien d'associar per tal d'evitar accions aïllades i que sempre foren un perill de perturbació.

Hem de considerar que el Banc té uns disset mil creditors, entre els quals hi ha persones que tenen a la caixa llurs estalvis guanyats a costa d'afanys i de sacrificis, i el comerciant que hi té el capital amb el qual anava desenvolupant el seu negoci que ara se'l perjudica considerablement.

Hi ha encara el cas del comerciant que va girar les seves lletres l'import de les quals es va quedar al compte corrent del Banc, i que en esser-li retornades per impagades, ell les ha hagut de pagar.

Podríem citar molts altres fets dolorosos els quals són una prova fefaent de la raó que tenen tots els creditors perquè se'ls atengui i es procuri solucionar aquest desgraciat afer com més aviat millor.

Però si bé tots estem d'acord en donar-li una solució, hem de vetllar no solament pels interessos dels creditors, sinó pels de la comarca, i la comarca hi té un nombre crescut de deutors, als quals segons com es portés la liquidació se'ls obligaria a quasi tots, a tancar les portes de llurs comerços, sense que per això se'n beneficiessin de res els creditors.

Aquesta afirmació la provarem més endavant, ara només volem advertir que és menester actuar amb molta prudència i procurar que el conveni entre el Banc i els seus creditors sigui un fet, car d'haver-hi d'intervenir el jutjat, serà molt fàcil que als interessats no els quedi res.

Aviat el Banc haurà de fer una proposta de conveni, i fixeu-vos només l'avantatge de l'associació, si tenim en compte que, cas de no estar associats, el Banc pot demanar quatre mesos de temps per a recabar la conformitat dels seus creditors; mentre que si s'està associat, ni el Banc demanarà ni el jutge concedirà aquest llarg plaç, en quan sabrà que el conveni pot fer-se en un dia.

Demà parlarem de la manera com s'hauria de realitzar el conveni.

J. S. N.

Notes breus

CRISIS

Ha estat a punt de caure el Govern Provisional de la República. La discussió del dictamen de la Comissió de responsabilitats de poc que no produeix la crisi del Gabinet. El perill no està conjurat encara, Avui ha de reprendre's el debat suspès el passat divendres, i no tindria res d'estrany que es reproduïssin les divergències aparegudes entre la Cambra, el Govern i la Comissió.

En la intervenció que tingué en el debat el diputat de l'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Lluhi i Vallescà, remarcà la contradicció en què es trobava la Cambra davant la missió de la Comissió de responsabilitats.

En la qüestió que es debat com en altres que estiguin al marge del fet primordial i bàsic de l'existència de les Constituents, hom endevina, a primer cop d'ull, la manca d'un Govern fort, cohesionat director d'una majoria capaç per a endegar unes Corts de la transcendència històrica de les Constituents. La suggerència que per boca del senyor Companys feu la minoria del nostre partit, no fou al seu dia, tinguda en compte i els esdeveniments evidencien la clara visió que tingué l'Esquerra del moment polític. Si el Govern fos homogeni, si no estessin tan allargassats els seus matissos, hom veuria un criteri director, una pauta ordenadora que sense escabotar les supremes facultats de les Constituents evitarien, si més no, els espectacles de la sessió del divendres i hom aprofitaria millor el temps per tal d'emprendre la discussió serena i entenedimentada de la futura Constitució.

Hem estat obrers de la República, quant menys tant com hi hagin estat els ciutadans de les altres terres hispàniques. Ningú no ens avantatja en voler fer la feina que ens calgui per a la seva consolidació. Creiem que tots hem de posar el coll perquè res no falli, però entenem que cada hora necessita la seva acció i la d'ara és l'aprovació de la Llei de la República. Cal evitar, doncs, tots els destorbs que facin tardana la seva promulgació.

XEIX